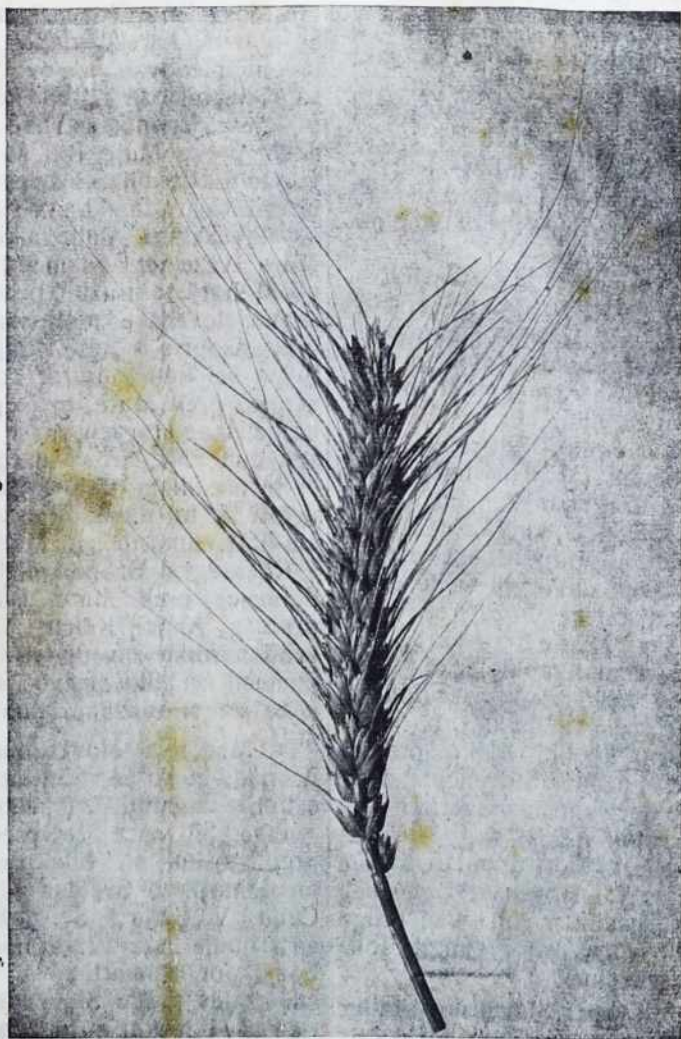

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

25

25

MISTERIJ SLOVENSKE KRAJINE.

I. SVETLA MLADOST.

Vodja zbora:

Pričaral rad bi pred duhovne vam oči slike pokrajine naše iz nekdanjih dni - Vidim, kak postali ste veseli, gotovo kaj lepega bi radi doživeli - Bila lepa, svetla je mladost Panonije, ko rimski orel nad njo plaval je: Cesta mogočna in bela od Sabarije do Halikana je brzela, Muro so stražili trdni nasipi -

Zbor mladine:

Razloži neznani imeni!

Vodja zbora:

Prav rad: to je Sombathelj in Lendava! In zdaj sledi slika najlepša: Na tej zemlji bil je rojen Martin, najbolj dehteči njen sad, svetniški sin - Kaj so obrazi se vam zatemnili kakor bi se v žalost zagnili?

Zbor mladine:

„Svetnik“, to vendar ni veselo!

Vodja zbora:

Da, tako je se mnogim zazdelo - Nekateri pa so svetnike sploh pokopali, želeli jim, da bi nikdar več ne vstali... Le eno bi rad vas povprašal: Se ni dvom oglašal še v srcu brezverca, o smrti duha, ki v življenju snoval je brez nehanja? Kot duh svetniški, tak silno noben drug ni snoval, tako mogočno noben drug ni časa koval!

Zbor mladine:

Razjasnil si nam obraz: o sveti Martin, prosil za nas...

Vodja zbora:

On danes gotovo posebej še prosi in blagoslov božji nam trosi - On, ki revežu pol plašča je dal, v njem pravega božjega brata spoznal...

* * *
Bilo pred tisoč štiristo je leti, ko prišli sem so naši očeti; tu šotore so si naredili, tu domove si zgradili - Mlad narod je najmogočnejši postal, ko mu je veliki Kocelj knezoval - Bila je jutranja zarja, v Boga so verjeli; spoznati Ga bolje hoteli, da bi izginila megla znad barja...

Prišla sta iz jutrovega modra dva, s knezom Kocljem sta se srečala sveta brata Ciril in Metod -

Zbor mladine:

Blagoslovljena apostolska pot!

Vodja zbora:

Vsa megla nevere se je razpršila, krščanstva polna luč nad prednike se zliła,

Dr. Anton Korošec,
voditeo slovenskoga naroda.

slovenska beseda se vsa je sprostila, v morju Božje Besede se dopolnila... Sam Rim se je tega razveselil, svete knjige slovenske blagoslovil - Knez Kocelj dal je petdeset učencev svetemu Cirilu, da bi v vsej znanosti pri njem se izučilo - Oblaki prijadrili so na obzorje, ko Ciril utonil je v večnosti morje - A še je država samostojna kljubovala, cerkvena pokrajina nadškofija postala.

Zbor mladine:

Kaj naenkrat si govornik onemel, kaj obraz je tvoj zdaj potemnel?

II.

Vodja zbora:

Temni križev pot je ljudstvo naše nastopilo, skoz stoletja kakor nemo je po njem hodilo - Pridirjali od vzhoda so jezdec, napdali miroljubne, podjarmili si - Pridirjali drugi še, ropali vse -

Zbor mladine:

Gospodne, smiluj se - Kristuš, smiluj se...

Vodja zbora:

Prišle nazadnje še verske so borbe, zasekale rane, ki morda nikdar ne bodo več cele - Tisočletno naše robovanje kakor bi bilo brezdanje: stoletja so se v večnost spremenila, v njih beseda naša vedno bolj morila,

umirajoča se skrivala v nizke in revne koče, da se tam skrito pred svojim Bogom izjoče -

Pred svojim Bogom še v cerkvi farni, če niso duhovniki bili državi preveč že nevarni -

Vendar slovenska beseda ni smela umreti,

odkar bila vredna je Božjo sprejeti! Preroki govorili so, da prišlo bo

III. VSTAJENJE.

V vročem poletju je prišlo - Podali smo roko - bratom na zapad in jug -

Iz tolikostoletnih muk svoboda zlata nam je zasijala, prelomila se groba skala - Kdo mogel vse prav bi opeti, kaj hoče srce nam pri tem razodeti? Stopili v širnejšo državo smo kot bila je država kneza Koclja, pogled manj meje nje doseza - Pozabljena je Kalvarija mnogih stoletij; v stoletja spreminja se čas desetletij: Vsestranski razmah je tak silen, napredek vseh panog tako je obilen - Tudi s tem evangelijem stopamo k tujcu, mejaši, povemo mu radi, kako nam godi v domovini se naši -

* * *
Troje imen pokrajine se v troje simbolov spreminja:

Dolenska, znak rojstva, v najsinejši dalji izginja -

Ravenska, znak dolgih stoletij trpljenja -

Gorička, najlepši znak slave vstajenja...

IV. EPILOG.

Eden od mladine:
Zakaj o tem nam na proslavi NOVIN govoriš?

Vodja zbora:
Na to odgovor pač lahko dobiš: Ko je deset let že Marijin list učil, ljudstvo verski in slovenski mesečno gojil -

Ko prihajalo je leto vojne odločilne: duhovnik znani doumel je ure silne, še tednik je v boj za svoj narod pognal, da bo pred vstajenjem ves zrel mu obstal! In to je dosegel, z vsem silnim trpljenjem, to je zastavil večkrat lastnim življenjem. Ostal v borbi za sveto to stvar, ko bilo je sonce, ko bil je vihar - Oglašali in oglašili so tudi se drugi - vsa čast njih zaslugi! - edini on, tednik *Novine*, neprestano skoz pet in dvajset let - častna doba četrto stolet - Vsi ploskajmo jim vdano! Camplin.

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Sloy, Krajina.

Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2-50 Din., v inozemstvu 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na skupni naslov pri širitelju v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. - Plačati se mora naprej. Štev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. - Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže Poslano i med tekstem vsaka reč 2 D., mali oglasi do 10 reči 5 Din., viševsaka reč 1:50 Din.

Sept. 11. zakaj pridite v Črensovce.

Ka bo v Črensovcih 11. septembra? Zahvalna boža služba:

1. ka smo dobili versko slobodščino, ka se nam ne sili na škodo vere drugi jezik, šteroga ne bi razmeli, nego v milom slovenskom maternom jeziki se nam glasi boža reč v cerkvi i se vči v šoli;
 2. ka so se včakale naše Novine, ki so z ognjom krščanske lübezni zagovarjale pravice našega naroda, 25 letnice svojega obstoja;
 3. ka je naš narod prišo v lastno državo, v šteroj je v 20 letaj več pripomočkov pridobo, kak prle v stotinaj let;
 4. ka je prišo po agrarnoj reformi do krüha i strehe;
 5. ka se je vrno živ i zdrav z strašnoga večletnoga boja, da si v miri vredí svoj skromni domek; zahvala za mir je globoka prošnja za mir;
 6. ka se je rešo strašne boljševiške oblasti;
 7. ka njemi je dober Jezuš dao obilno dühovniških pozvanj;
 8. ka so njegovi sinovje i njegove hčeri v misijonskih pokrajinaj glasitelje prave vere;
 9. ka so delavci naši dobili izseljenskoga dühovnika, ki je kak dober pastir vodi po poti zveličanja i varje vseh tak düševnih kak telovnih nevarnostih i nesreč; i
 10. za vse dobrote nam i našim skazane v düši, v teli, v poštenji i v vrednosti pa tüdi za vse križe, štere smo mirno i vdano i veselo nosili Bogi na čast i za zveličanje düš.
 11. Poleg zahvale pa se bo slovesna sveta meša slüžila za celo Slov. krajino, za ves njeni narod, naj ga Marija vzeme pod svojo obrambo, i njemi sprosi vse vremenitne, najbolje pa vse vekivečne dobrote, da pride do svojega cila, do pravoga, živoga Boga i ga vživa vse večne čase. To slovesno sveto mešo bodo slüžili prev. g. dr. Tomažič Ivan Jožef, lavantinski knezoškof, apoštolski administrator Slov. krajine, ali če bi bili zadržani, njihov odposlanec.
- Veren narod Slov. krajine, zberi se zato punoštevno 11. sept. v Črensovcih.

Naš veliki den se je približao.

Zažgite kresove!

Septembra 10. večer zažgite kresove po celoj Slovenskoj krajini i zmolite nekaj najprle za naše pokojne voditele i boritele i pokojne naše vojake. Zatem pa spevite narodne pesmi, držite govore od naše domovine, od naših krščanskih Novin i je priporačajte pa širite. Vsaki kres naj rodi bar ednoga novoga naročnika! Zažgite krese, če vam bo mogoče, tüdi vi v Franciji, Nemčiji, Canadi, Jüžnoj i Severnoj Ameriki pa povsod, kde se naš siromaški narod stlepe po širnem sveti. Poročajte nam, kde ste zažgali krese i kak ste se pri njih držali, ka ste pri njih opravljali.

Okrasite grobe naših pokojnih voditelov i boritelov!

Pred proslavov te tjednen to napravite. Molite za naše pokojne boritele i vse naše pokojne vojake pa darüjte za nje bar edno sveto prečiščavanje te dni. Zahvalnost je najlepša prošnja. Tekmüjte med sebov v lübezni do naših voditelov, ki so že na svojem račun!

Širitelje, že v soboto pridite v Črensovce!

Sept. 10. ob petih popold. bodite vsi v Soboti pri kat. cerkvi, ki nimate potačov, ka vam pošlemo edno priliko, z šterov se pripelate. Gorički vlak, šteri se pripela ob 6-ih, bo meo zvezo z prilikov, ki vas pripela v Črensovce. Pri kat. cerkvi vas bo čakao veliki avto. Pri kat. cerkvi se zbirajte tüdi ovi, ki pridete peški do Sobote. *Ob pol sedmih morate biti vsi v Črensovcih!* Pri glavnom mosti se zberite vsi širitelje, bližnji i dalešnji, odtoc se sprevedite v cerkev. Drugi den polšestih mate sveto mešo i skupno sveto obhajilo. Iz cerkve se spravite na svoje stanovanje i k večerji. Sv. spoved opravite že prle doma.

Odkritje spominske plošče.

V soboto 10. sept. ob osmih večer je odkritje spominske plošče na Našem Domi v Črensovcih. Vsi širitelje Novin morajo biti navzoči, tüdi drugi se vabijo, šterim to prilike dovolijo. Plošča bo kratko orisala dogodke, ki so zgodovinskoga pomena v najnovejšoj dobi za Slovensko krajino.

Büdnica v nedelo 11. sept.

V nedelo 11. sept. ob pol petih se bo igrala büdnica po vulicaj črensovskih i žižkovskih

i büdila na veliki den naš narod. Gda se zbüdite, prvo vam bodi goreča molitev, ka dober Bog blagoslovi vse naše trüde, vse naše skrbi vse naše delo te den za svojo vekšo diko i naš vremenitni i večni hasek. Brez božega blagoslova nikaj ne spadne dobro vö. Sprosimo si ga vsi.

Svete meše v nedelo.

Svete meše se začnejo slüžiti v nedelo ob petih zajtra. Ki majo kakše posle, da sledkar ne bi mogli priti k meši, naj k toj pridejo, ka zadostijo svojoj krščanskoj düžnosti.

Ob pol šestih bo sv. meša za žive i pokojne širitele i dopisnike Novin s küpnim svetim obhajilom šritelov i dopisnikov. Ob pol sedmih bo sveta meša za vse naše izseljence širrom sveta, za pokojne vojake Slovenske krajine i vse pokojne, ki so v tujini pokopani.

Ob sedmih je sveta meša za vse naročnike Novin, žive i pokojne.

Ob desetih je slovesna sv. meša pri cerkvi na prostom.

Zbiranje naroda 11. sept. v Črensovcih.

Prosimo vse, ki se ščejo vdeležiti naše proslave, da se začnejo po sedmój meši zbirati.

Sprevod. — Spoved:

1. konjica (na cesti na Gospocko poleg ograda g. Cigan Jožefa),
2. biciklisti (kre dva kraja ceste od prve hiše v Črensovcih do Našega doma),
3. šolska mladina, na sredini med njoy beltinski voz s sv. Cirilom i Metodom i knezom Koclom (Rajtarovo dvorišče i Sabolovo dvorišče),
4. fantovski odseki i dekliški krožki v krojih i polkrojih (Ciganov ograd),
5. dobrovolci Slov. krajine (na poti proti Bistrici),
6. širitelje Novin,
7. zgodovinski voz iz Dokležovja,
8. izseljenci (vse tri skupine v Farkašovem škegnji),
9. možka i ženska mladina (Ciganov ograd),
10. narodne noše z dožnjekom (v Vinčecovom ogradi),
11. pozvačini s svadbov (v Horvat-Lükačovom ogradi),
12. gasilci (na poti proti Bistrici),
13. kmetje,
14. kmetice (oboji v Ciganovom ogradi),

Farna cerkev sv. Križa v Črensovcih.
V toj cerkvi se vnogo molilo za naš narod i v njej se je odločila naša slobodščina.

Pesem

pri izročitvi dožnjeka.

Slovenska krajina,
Nalepša milina:
Lübléna Ravenska,
Gorička, Dolenska!

Ne poznam jaz lepš'ga sveta,
Vsa sladkost si moj'ga srca:
Slovenska krajina, mili moj dom,
Pozabo te nikdar, nikde ne bom.

Bregovje, doline,
Slovenske krajine,
Gorice, ravnine
Ste meni lüblene,

Slovenske ste zemle sijaj,
Nebeske dobrote migljaj:
Slovenska krajina, mili moj dom,
Pozabo te nikdar, nikde ne bom.

Na znanje.

Iz goričkih i ravenških dalešnjih krajin prihajajočim na proslavo v Črensovce, se naznanja sledeče:

1. Starejši lüdje, ki bi radi prišli na proslavo, dobijo v soboto večer ob polšestih i ob šestih aotomobile na razpolago pri kat. cerkvi, da se lejko pripelajo. Stanovanje na krmi pripravljeno, pa nekaj v sobaj tüdi. V soboto večer ob 5. i 6. čaka širitele Novin aoto pri kat. cerkvi, ki je pripela v Črensovce.

2. Gasilce, štere pripela gorički vlak iz gornjih vesnic, ki nemajo biciklinov, pripela v nedelo ob polosmih aoto v Črensovce. Aotoji čakajo pri kat. cerkvi.

3. Ki majo potač, naj s tem pridejo ob sedmih v Črensovce, ka do se mogli pravočasno gorpostaviti.

4. Ki so slaboga zdravja i bi radi prišli na proslavo, dobijo v nedelo ob šestoj vüri pri kat. cerkvi 8 aotojov, šteri je pripelajo v Črensovce. Od šestih do osmih do vozili aotoji, duže ne. Bodite k redi.

5. Predsedniki i odborniki občin iz lendavskoga, sobočkoga i ljutomerskoga sreza majo mesto pri mimohodi pred Našim Domom oznotraj ograje. Pri sv. meši i zborüvanji je pa njihov prostor pred tribunov.

ZASTOPNIKOM OBLASTI NA ZNANJE.

Zastopniki oblasti majo prostor pri mimohodi na prvom nadstropji Našega Doma v dvema dvoranama pri šestih oknaj. Pri svetoj meši i zborüvanji pa na tribuni.

CENA TRAKOV.

V zadnjój številki smo pisali, ka je cena trakov en dinar. Tak bi tüdi ostalo, ar si je pa prosvetno društvo za nastop Fantovskih odsekov i Dekliški Kroškoy zvolilo naše trake, ka ne bi trbeli dvakrat plačüvati, za naše en dinar, za njihove pa dva, naj lüdem prihranimo nepotrebne izdatke, damo trake za dva dinare. Tak si eden dinar prihranite. Naj nede nikoga na proslavi, ki nebi si okinčo pšenične vlati z našimi traki 20 letnice.

15. vozovi z narodnimi običaji (v Balažkovoj i Küzmovoj vulici),

Pripomba: zmes godbe.

Kak naj bo oblečena mladina?

Dečki: črnkaste hlače, bela robača-srakica, olstov-olstik modri, na prsaj trak z pšeničnov vlatjov, za kranščakom šopek rož. Dekle: črnkasta janka, beli rokavci, gologlave z rožov v vlašeh, na prsaj državni trak z pšeničnov vlatjov. K pšeničnoj vlati denejo kakšo korinico — rožico.

Narodni traki so lepi, vsaki naj si poskrbi ednoga. Cena vsakoga dva dinara. Nosijo sledeci napis:

20. Let. Osvobojenja
11. IX. Črensovci 1938.

Vsaki naj si ga poskrbi za spomin, brez njega v sprevodil nišče ne more iti.

Pšenična vlat je naš znak.

Prosimo vse vdeležence naše lepe proslave, da si na prsi nateknejo edno pšenično vlat i to ovijejo z narodnim trakom pa še kakšo rožico-korinico denejo zraven.

Vsem.

Vse prosimo, da nosijo v svojem srci globoko zahvalnost za vse dobrote, štere nam je dober Bog v teh 20 letaj podelo v obilnosti. Zahvalnost rodi pobožnost, ki izvira iz srca i štera napravi človeka dostojnoga od zvüna.

Pesmi,

štere bomo spevali pri sv. meši na proslavi 11. sept. v Črensovcih.

Za vstop:

Verni kristjani.

Verni kristjani poklekimo zdaj že se odpira nam blaženi raj: Jezus daruje se nam za zveličanje v mašni daritvi sedaj.

Bogu daruj, človek, svoje srce, milosti prosi za svoje dolge! Moli brez nehanja tukaj Zveličarja, ko se daruje zate!

Mašnik zdaj molijo srčno lepo, za nas darujejo Rešnje Telo. Jezusa Rešnja Kri, vera tako uči, grehe izbrisala bo.

Za darovanje:

Marija nebeska Kraljica.

Marija nebeska Kraljica in celega vseta Gospa, o, bodi nam vsem pomočnica, veselje si naš'ga srca.

Mi v žalosti večkrat obdani, ne vemo pomagat si kam, pa znamo, da ti si med nami, ki vidiš naš žalosten stan.

Mi večkrat brez trošta živemo, na sveti nas vse zapüsti in če proti nebi gledimo, nam tvoje se lice smeji.

Za sanktus:

Pridi molit, o kristjan!

Pridi molit, o kristjan, od lübezni svete vžgan, ar je Jezuš v sakramenti iz lübezni dan.

Po podigavanji:

Sveti križ.

Kraljevo znamenje križ stoji, bandero glej vihrati, na križu Jezus nas uči srčno se vojskovati.

Odp.:

O sveti križ, življenja luč, o sveti križ, nebeški ključ, ponižno te častimo, zvestobo obljubimo.

Zveličar s križem vabi nas, zvesto za njim hoditi, svoj križ sprejeti slednji čas in ga za njim nositi.

Odp.:

O sveti križ, . . .

Po obhajili in za konec:

Lepa si, lepa, roža Marija.

Lepa si, lepa, roža Marija, tebe časti vsa nebeska družina, angelci lepo spevajo, tebe, Marija, hvalijo.

Z nebes pa pogleda naš Oča nebeski,

vidi zgübleno deco na zemli, pošle Marijo na te svet, naj bi rodila rešnji cvet.

Kaj pa nam Eva je zagrešila, to je Marija nazaj zadobila, nam je rodila Jezüša, našega Zveličitela.

Prosimo:

1. da si besedilo pesmi vsi dobro poglednete i spevajte tak, kak je tü zapisano, da bo pesem enotna i tem lepša,

2. da vsi z veseljom pomagat spevati Bogi na čast i v zahvalo, da nas je pred 20 leti srečno združo z našimi brati i pripelao v svobodno domovino, gde lahko nemoteno spevemo svoje lepe slovenske pesmi!

Spomini ob petindvajsetletnici „Novin“.

(Matija Čontala, C. M., Ljubljana.)

Med počitnicami po peti šoli v Ljubljani leta 1911 sta me prišla dva slovenska dijaka obiskat na dom v Motovilce pri Gornji Lendavi. Eden je bil moj sošolec, drugi pa tretješolec. Oba sta bila doma od Sv. Jurija ob južni železnici. Do Maribora sta se pripeljala z vlakom, od tam sta jo pa vdarila peš preko Slovenskih goric skozi Nemško Radgono in Cankovo k meni na Goričko. Ko smo si ogledali gornje kraje in Grad, smo jo pa mahinili na Dolinsko obiskat dva sošolca: Mihaela in Rudolfa Kührarja. Dvakrat sem prenočeval v Bratoncih pri sošolcu Mihaelu Kührarju, kjer sem spoznal njegovega brata bogoslovca Štefana Kührarja, ki je bil zaradi bolezni že par let kar doma.

Najrazličnejši so bili pomenki in pogovori, ki smo jih imeli. Še sedaj se prav dobro spominjam, s kakim navdušenjem je govoril Štefan Kührar o slovenstvu. Živo mi je v spominu, kako smo tam na vrtu pod slivo sedeli, jedli slive, on nam je pa govoril, v preroškem duhu, kakor videc v bodočnost je govoril, da bodo Slovani Madjarsko razdelili; da Slovani okrog in okrog obdajajo Madjarsko, jo lahko podjarmijo in preplavijo. Po sedmih letih, ko je blagi Štefan Kührar že počival v grobu, se je njegova prerokba uresničila. Pri teh pogovorih je pa

naenkrat tudi začel govoriti o slovenskem političnem listu, ki naj bi začel izhajati med ogrskimi Slovenci. Razlagal je svoj načrt, kako bi bilo treba narediti, da bi madjarska vlada dovoljenje za izhajanje takega lista, da ga nebi takoj ob začetku zatrla, oziroma sploh pustila izhajati. Rekel je: List bi moral biti v začetku v dveh jezikih. Polovico v slovenskem, polovico v madjarskem. Ko bi se ljudje lista navadili in oprijeli, da ga več nebi mogli pogrešati, bi pa madjarsčino opustili in bi bila na ta način vlada postavljena pred dovršeno dejstvo in bi imeli slovenski političen list.

Ne dolgo za tem je pa začel list izhajati. „Novine“ mu je ime. Pa začel je izhajati samo slovenski. Kako se je to doseglo, ne vem, ker takrat nisem bil več v domačem kraju. To bo vedel povedati gospod urednik sam. Povem naj samo to, kako sem zvedel v tujini za izhajanje slovenskega lista na Ogrskem in s kakim veseljem sem sprejel prvi dve številki. Bil sem že v noviciatu v Gradcu, kamor sem stopil v Misijonsko družbo leta 1912 ie kjer je bil pred menoj že ogrski Slovenec Sobočan in več slovenskih bratov lajikov iz Slovenske krajine.

Iz Goričke krajine so ljudje že davno radi zahajali v Gradec, posebno delavci pri zidarjih, tudi v tovarnah in drugih obratih.

Mnogi so med poletjem šli v „Slavonijo“, kakor so takrat v občie imenovali sezonsko delo bodisi na Madjarskem, bodisi v Banatu ali v Slavoniji. Po zimi so pa šli v Avstrijo, v sosednjo Štajersko. V Gradcu si ob nedeljah po zimi dobil cele gručice ogrskih Slovencev pred cerkvijo Marije Pomočnice pri Minoritih, kjer so se prav radi shajali. Tudi mnogi bolniki so se hodili v bolnice v Gradec zdraviti, ker ni bilo daleč, posebno iz Goriškega. Meseca septembra in oktobra leta 1913 je bila v glavni graški bolnici Sv. Leonharda moja teta iz Večeslavca bolna. Njen mož, moj stric, jo je prišel obiskat. Pri tej priliki je prinesel s seboj prvi dve številki „Novin“, ki so prav takrat začele izhajati. Ne bom pozabil in še danes se jasno spominjam s kakim veseljem sem pograbil po obeh številkah in kako sem navduševal strica za nje. Ohranil sem si te dve številki vsa bogoslovska leta in še pozneje in če se ne motim, jih moram še neke med svojimi knjigami imeti. Z enakim veseljem, kakor sem prve številke sprejel, sem potem pozneje sprejemal v tujini vse nadaljnje. In s takim veseljem častitam sedaj „Novinam“ ob srebrnem jubileju in zahvaljujem Boga za vse dobro, kar so „Novine“ naredila za ljudstvo Slovenske krajine.

Novi most prek Müre na Petanjcih.

Madjarska vlada je neje gradila mostov prek Müre, da bi tak Slovensko krajino odrezala od ostale Slovenije. Zato šče gnjesden mam jako slabe zveze s Štajerskom, ka se posebno čüti v zimi i za časa povodnji, gda brodovje, šteri državlejo skoro ves promet, nemrejo voziti. Zavolo toga ma Slovenska krajina kak tüdi Štajerska veliko gospodarsko škodo. Po osvobojenji je bio napravleni samo eden most pri Dokležovji pa šče te je leseni i v jako slabom stanji. Zdajšnja banska uprava je vidila, kak potrebno je, da se napravi cestna zveza Sl. krajine z ostalov Slovenijov i dala na razpolago pet milijonov dinarov za novi most pri Petanjcih. Po naročili gospoda bana dr. Natlačena so preiskali i premerili kraj, gde bo novi most.

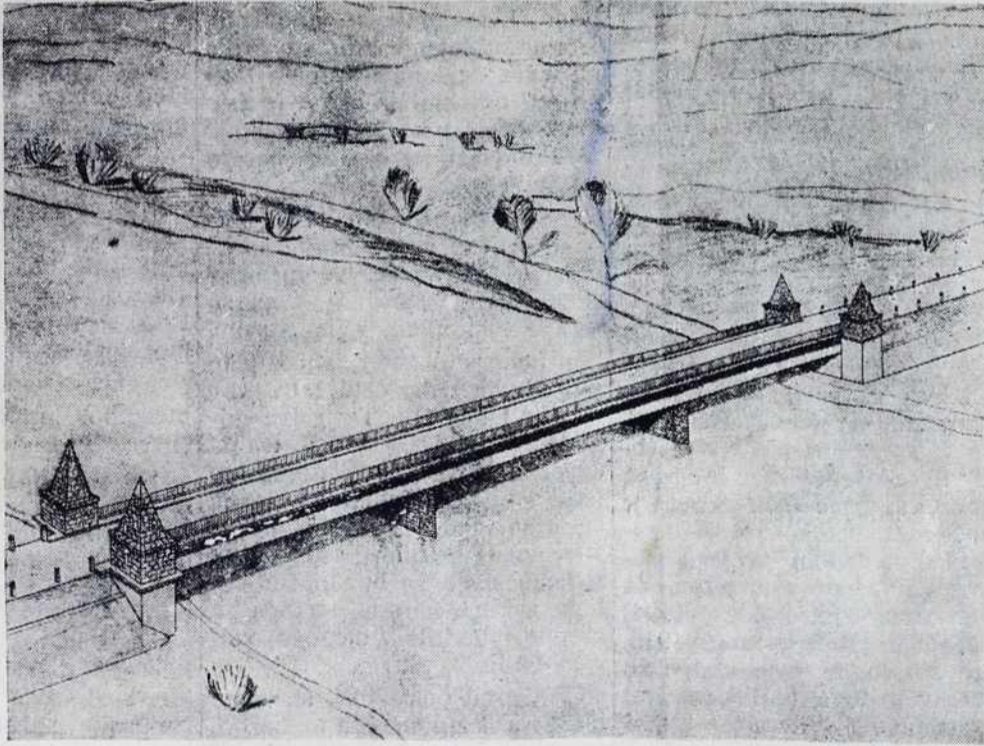
Dela za novi most, šteri bo zgrajen iz železo betona, so se že začnola. Delo bo pa precü zmetno, ar je fundament jako mehke i ne bi mogeo zdržati tak žmetnoga mosta. Zato bodo pet metrov pod dno strüge zabili v zemlo 10 m. duge pilote t. j. močne stebre, šteri bodo nosili

težo mosta. Na te pilote pride fundament za most.

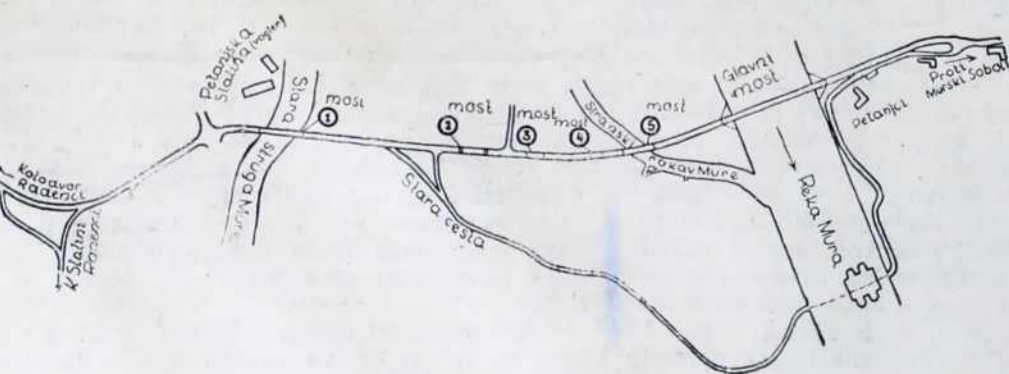
Novi most bo dugi 91 m i širok 6 pa pol metrov. Ar ma Müra več stranskih rokavov, bodo mogli napraviti poleg glavnoga mosta ešče pet menših mostov. Tüdi tej mostovje bodo iz železobetona. V zvezi s tem delom bodo tüdi preložili staro ce-

jetje „Slograd“ iz Ljubljane. Novi most de nam na velki hasek i bo zadoščao za potrebe gornjega dela Slov. Krajine. Tak smo za 20 letnico osvobojenja dobili novi most prek Müre.

Nikaj menje je nej potreben novi most na Srednjoj Bistrici, šteri bi povezao dolnji deo

Tak bo zgledao novi most pri Petanjcih.

Škica mosta prek Müre na Petanjcih.

sto i tak skrajšali pot od Müre do Radenec za več kak 1 km. Delo za most je prevzelo pod-

Slov. Krajine s cestov, ki vodi od Lotmerka v Štrigovo. Vüpa-mo se, ka se toga tüdi včakamo.

Prosvetni tabor v Bogojini.

Veličasten je bio, eden najlepših med zadnjimi. Bogojina je pokazala, da jo oživlja duh pokojnoga Baša Ivana. Na tabori se je ž njega tüdi zahvalno spomenila mladina. Tabor je vodo g. Gutman bogoslovec. Zbralo se je na jezere naroda, ki so se tabora vdeležili po božoj službi, pri šteroj je mladina v velikom broji pristopila k sv. prečiščavanji. Gostolubni domači g. plebanoš so pogostili 20 gostov, ki so se tabora vdeležili, med temi g. Legat Cirila, orožniškoga kapetana iz Lendave, dekana

Krantza, nar. poslanca Klara, ki je na tabori navdušeno govoril od krščanskega tabora, v šterom jedino ma mesto mladina, od narodne zavednosti i slovenske politične zrelosti, Klekl Jožefa, urednika Novin, ki so gučali od Kat. akcije v prosvetnih društvah, Bajlec Franca, banskoga svetnika, ki je gučao od haskov prosvetnih društev, šteri se poznajo v Bogojini, ravnatela gimnazije Zobec Ivana i druge gospode. Popoldnevi je bio telovadni nastop, ki je z svojov dovršenostjov vse navdušo.

Izseljenci se spominjamo domačega škofa.

Kakši krasen ogracek rož vseh farb in kelko gred! Sveteo zrakoplov kroži nedaleč i nevioso od nas; glej, cela vrsta ponosnih železnih tičov poleg velke tovarne. Nekaj dozidave je še ščista nove: Francozi se zadnje čase s punov parov oborožujejo . . .

Kak prijetna sprememba je ta ovčarova hüta na potačaj, poleg lepe črede mirovnihih ovc . . . Ta ogromna kola, a samo na dva potača, so pa resan jako nevarna, posebno če so tak nepoapačno naklajena s snopjom; pa trije konji so vpreženi eden pred drugim. Zakaj pa pomenje vozi? Aha, novi železniški pragi že čakajo, da nadomestijo stare! Zanimivo: neasfaltirana pot med njivami, eden se po njej pela z biciklinom, pa se tak lepo kadi: cestnoga praja sem že dugo nej vido. Kokoši so v krumpičaj, dece pa nega, ka bi je tirali . . .

Gnoj vozijo, orjejo, s traktorom. Kak fino urejeno pokopališče!

Hvala Bogi, da smo že v Orleans-i: je nej prijetno stati poudrugo vöro na vlaki, posebno, če maš obüte nove punčole.

Že sem najšao prvo sküpino izseljencov znancov, ki romajo v isto smer. Pelamo se z autobusom, proti večeri ide, krave domo ženejo, pa se nerade ogiblejo: šofer že zna, ka trbe napraviti: samo malo pritežiti na tisto močno „žveglo“.

Glej, glej, gorice šmarnice, za en drugim; kak či bi se gde po našem Ravenskom vozo. Izseljenec mi razlaga, da še zeleni graj mičejo, nato pa ga navesijo na stožčaste ali podugaste küpe, ka se tak prej bole vednako pa prle dozori; samo da nej tak tečen.

V toj vesi pa lekaj „fašnik“ majo: maskirati in obleči za „šeme“ se pa dobro znajo: od tistoga moškoga ne bi dvojio, da je ženska iz nevem šteroga stoletja (zavolo posebne obleke), či ga pumparce ne bi ovadile.

Na mesti smo: Tigy!

Najprle pozdravim gospoda plebanoša, nato moram na vsak način obiskati vrlo Dokležanko Maričo, ki je telko pisanja mela, da bi kem več naših prišlo na sestanek. „Jožef“ so njoj pa največ pomagali. Po dugom časi se znova pelam na biciklini, v talari, na ženskom: moja sestrana Anica je té biciklin nihala patroni za spomin, gda se je odločila za samostan.

Mariča je po vodo odišla na sosidno fërmo (kmetijo), ka se tü stüdenec pokvaro; te nama pa vertiuja v njenom imeni podvori.

Spotoma še morava obiskati Treziko; aj, da majo lagojega psa!

Po večerji spovedavam bližanje, malo si pogučimo in se razidemo.

Zajtra začnem spovedavati ob 8 vüri i mam delo vse do poudvanajstih, gda začnem mešo. Zmes dvakrat čüjem, kak g. ple-

banoš oznanjajo „mešo Jugoslavov“.

Predgam pred mešov, tak so me prosili posebi. Evangelij čtem i sproti prestavljam iz francoščine zgodbo človeka, ki je spadno med razbojnikje.

„Blažene oči, ki vidijo, ka vi vidite . . .“ v deželi, gde Bog takrekoč bar vsako leto še dela čüde po svojoj Materi v Lurdi. V vsakoj cerkvi vidite njeno podobo i podobe drugih francoških svetnikov, ki so pred par leti bili proglašeni za svetnike i ki so živeli pred par deset leti . . .

Velka boža milošča, da smemo po teh krajaj hoditi, pod mogočnim njihovim varstvom. Velka odgovornost, da iz toga posledice izvajamo, bole goreči postajamo i ne gledamo na tiste maloštevilne, ki so vero zvrgli.

Pri vsem tom se tem bole zavedamo svojih grehov, posebno velikih; a zavüpanja nesmemo zgübiti, vej je dnes ravno god sv. Augüština, v mladosti velkoga grešnika, ki so njemi materine skuze sprosil spreobrnenje v še vekšega svetnika. Tüdi za nas posebi moli i joče lurška Mati . . . Sv. Ivan Krizostom v denešnjem breviri opomina pred odlašanjom spreobrnenja na zadnjo vöro. Mi ga ščemo bogati, prositi smilenoga Samarijana Odrešenika, da zaceli rane naših grehov, vlije v nje oli svojih svestev, posebno pa Vino svoje rešnje Krvi, da bomo ednok z Njim tüdi telovno poveličani. Te dni so bile velke slovesnosti na Vogrskom, več sto jezer lüdi se je spoštljivo sklanjalo pred čüdivito nesprhnelov desnov rokov sv. krala Števana. Da bodo poveličane ne samo naše roke, nego celo telo i düša sprejeta v večno blaženost, gde preneha vera i vüpanje, a ostane i povekša se najvekša: lübezen . . .

Sezna, da je bila meša popevana z obeh strani.

G. plebanoš se tüdi z nami fotografirajo. Na farofi mam sküpni obed.

Dosta novih obrazov srečam v razgovori s posamezniki. Jožef se zdignejo pa pozdravljajo, posebi se spominajo tiste, ki je te sestanke začnola, moja sestrana Anica, naj njej Bog da stanovitnost v redovnom stani. Trezika me tak lepo pozdravlja s krasnim šopkom belordečih rož, da se vnogi jočejo; primerja izseljence na smrt betežnomi deteti, ki jih dühovnik ozdravi. Moram se zahvaliti: gospodi plebanoši v francoščini, da so tak radi pomagali, da lejko pravimo „slovenski“, celo prekmurski Tigy.

„Najbole sem veseli, da po vašoj izjavi belordeče rože pomenijo tüdi vaše vsakdenešnje molitve za izseljenskoga dühovnika; ta vaša čista lübezen . . . Dobro ste poslüšali evangelij od ranjenoga neznanca, da sebe primerjate betežniki. Veseli sem, da izseljenec, ki je bio tüdi v Ameriki i v drugih državaj, ma tak živo vero i jo še v drugih büdi.

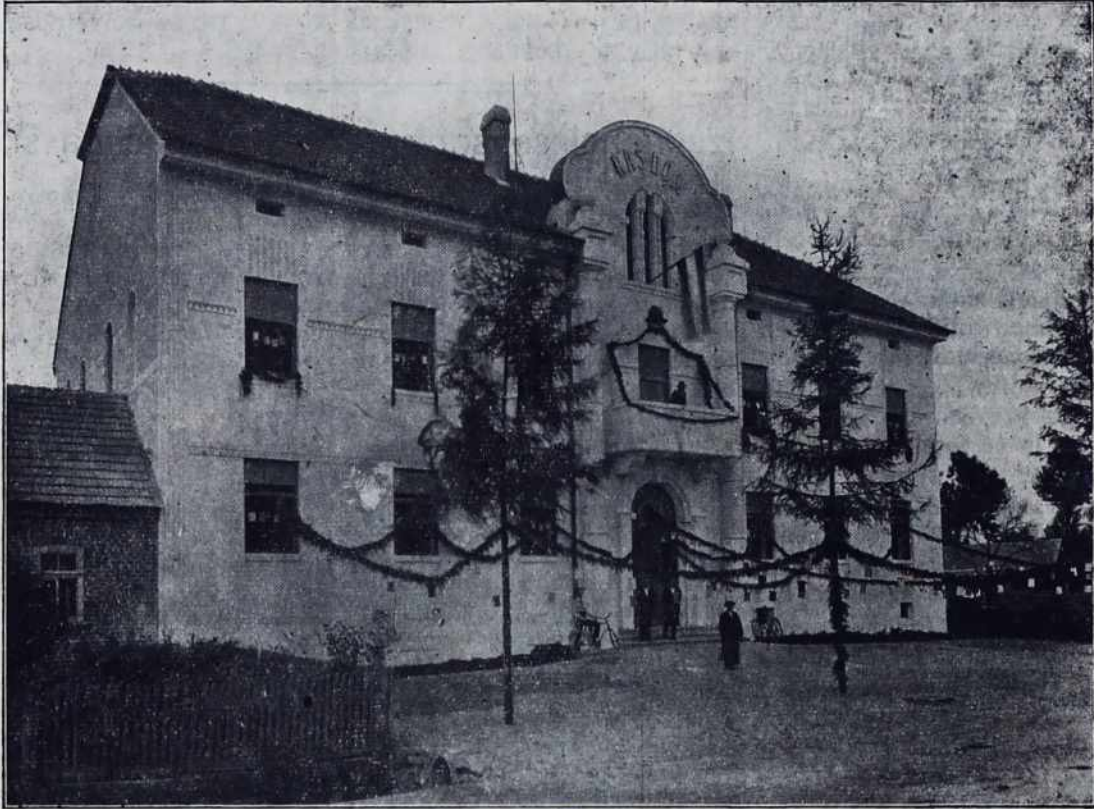
Bomo molili za Anico Far-kaš i za druge naše izseljenke, ki vstopajo v samostan. Posebi pa bomo molili za našega mari-borskoga püšpeka, ki majo vütro godovno i ki so mi dovolili, da sem prišao med vas. Ali godovni pozdrav sam brez darila je nej naša navada. Kak mi je sebeš-čanski izseljenec pripovedavao, da so darüvali na njüv prosvetni dom na prošnjo njüvoga plebanoša, tak bomo mi zdaj darüvali na še vekši dom, ki ga zidajo naš püšpek, za novo bogoslovje, da se leži vzgoji kem več tüdi

Rok za vlaganje prošenj za sprejem gojencev v kmetijsko šolo v Rakičanu je podaljšan do 15. sept. 1938.

Stariši privoščite Vašim sinovom kmetijsko izobrazbo. Odločite se takoj, da vložijo Vaši sinovi prošnjo za sprejem na ravnateljstvo kmetijske šole v Rakičanu pri M. Soboti najkasneje do 15. sept. 1938. Kolekovani prošnji z banov. kolekom 10 din. je priložiti: 1. krstni list, 2. domovnico, 3. npravstveno spričevalo, 4. zadnje šolske spričevalo, 5. izjavo staršev, s katero se zavzujejo kriti stroške šolanja, 6

izjavo staršev, da vrnejo prejete podpore, če njih sin ne ostane po šolanju doma na posestvu, 7. davčno potrdilo o višini davkov in 8. izjavo občine o velikosti posestva in o družinskih in premoženjskih razmerah prosilčevih staršev.

Vsa nadaljna pojasnila glede sprejema in šolanja daje ravnateljstvo kmetijske šole v Rakičanu pri Murski Soboti.

Naš Dom v Črensovcih. Prvi zidan prosvetni dom, prvi zadrüžni dom v Slov. krajini, z šteroga se je vodila potom agrarne zadrüge z zmagov. vönčana borbe, da je naš narod prišo do strehe i krüha.

izseljenskih dühovnikov, ar eden sam mora omagati zavolo preogromnoga dela."

Jožef še prosijo podporo za Novine i M. list, ki jih naš püšpek tak radi majo in tüdi javno hvalijo; podporo ob proslavi 25 letnice Novin i 20 letnice osvobojenja v narodno državo.

Jožef se jako lepo znajo smejati i še lepše gučati, tak da nakonci že žmetno nosijo dve šapki, v vsakšoj roki edno. Pri večernicaj g. plebanoš izpostavijo Najsvetejše i molijo brevir, jaz pa naprej spvlem Marijine litanije; dosta Francuzov je navzočih. Molimo na čast sv. Ivani krstitelji za našega škofa Ivana Jožefa, na čast francoskim i našim svetnikom, za beatifikacijo škofa Slomška i Barage; za düše v purgatoriumi.

Nato je hitro fotografiranje „bogojanske i beltinske fare“, vsakše posebi, en küp tanačov, nato pa čakati autobus. Na križišči spvlemo naše narodne pesmi: Francozi od vseh krajov gledajo, neštärni celo bliže prihajajo. Že smo v autobusu. Zakaj se patej tam doli jočejo? Še dugo si mahamo v slovo. Soseba izseljenka spvle iz Aljažove pesmarice, ki jo s sebov nosim; što bi si mislo, skorom vse pesmi zna spvati.

Orleans, kolodvor, direktni vlak proti Parizi, naskori odhaja, moram se ločiti od izseljencov. Nepozabno vam ostane v spomini, gda vam tam ne gledoč na vnožino opazüjüčih Francozov izseljenci küšnejo posvečeno roko, ženske i moški! Kaj za to, če moram znova stati celo vožnjo do Pariza. Mislim na naših izseljencov vero, ki „gore prestavla“. Znova čtem, ka mi piše p. Samuel, ustanoviteo nove redovne družine „Molilik Marije Srednicee: „jaz to imenüjem veličastne krajine vere, te vaše dežele, ki nam bodo gotovo dale novinke, mogoče celo jako hitro...“ Čakam patrov obisk, da njemi prestavim več slovenskih pisem, ki jih je dobo... Veličastne krajine vere, pod vodstvom dobre dühovščine i škofa... Camplin.

Nekaj misli ob proslavi 20 letnice oslobojenja Slov. krajine.

Za Slov. krajino je ešče ne poteklo 20 let, kak je bila oslobojena, ar so te deo Slovenije zasedle jugoslovanske vojaške čete komaj 12. avgusta 1919, potom gda so bile na vrhovnom sveti pariške mirovne konference 1. aug. istoga leta sprejete zadevne meje i je bilo to 4. avg. sporočeno našoj slovenskoj delegaciji i 6. aug. pa vladi v Beogradu. Vendar Slovenska krajina sveti tüdi že letos 20 letnico oslobojenja kak ostala Slovenija, ar se čüti kak sestavni deo Slovenije; je že v 20 leti sloboščine.

Kak se je moglo zgoditi i šteri zgodovinsk činitelje so pripomogli, da se je od nekdašnjih Panonskih Slovincov skoz tak duga stoletja očuvalo ešče približno 100.000 Slovincov med Mürov i Rabov, naj valajo naslednje vrstice.

Slovenski katoličanski dühovnik i slovenska mati, sta bila tistiva dva odločilna stražara, šteriva mata največše zaslüge, da sta se slovenski človek i slovenska reč skoro jezero let očuvala med Mürov i Rabov. Slovenski kat. dühovnik je zmerom büdno stao na straži i se borio za pravice svojega slovenskoga lüdstva i za njegov slovenski jezik.

Küzmič, Košič, Borovnjak, Ivanocy, Kühar, Baša i oba Klekla, so imena v prekmurskoj zgodovini, štera moramo pred vsemi drugimi imenüvati, če pišemo o prekmurskoj narodnoj dühovščini pred 20 leti. Za pravice slovenskoga jezika so se borili tüdi drugi dühovniki v Slov. krajini, ar so oznanüvali božo reč v slovenskom jeziki pa tüdi v šoli včili deco slovenskoga katekizma i svetih zgodb. Liki tej imenüvani, majo v tom pogledi ešče posebne zaslüge za svoje lüdstvo, ar so nam zapüstiti slovenske knjige i liste, pisane v jeziki, šteroga je lüdstvo razmilo. Ništärni med njimi so začnoli izdavati liste, s šterimi so se borili za slovenske

pravice i narodnost i šteri ešče zdaj büdijo v lüdstvi lübezen do slovenstva i do narodne države. Najvekši med njimi je pokojni kanonik dr. Franc Ivanocy, ki je bio župnik na Tišini. Ne samo, da se je bojuvao za slovenski jezik i za pravice svojega lüdstva, štere so dane vsakšemi narodi po božem i naturnom zakoni, liki s svojim vzgledom je vzgajao tüdi druge, šteri so njemi pomagali pri deli i poznej njegovo delo nadalüvali do dnes i to so bili: Baša, Kühar, Sakovič i oba Klekla. Vsi tej so se ne zadovoljili, da bi branili slovenski jezik samo z rečjov i v šoli, liki so začnoli tüdi slovenski pisati za svoje lüdstvo ino ga izobrazüvati. Tak je najpre na svetlo prišeo Kalendar Srca Jezušovoga leta 1904. Kak velko zaslüzenje ma kalendar za Slovence med Mürov i Rabov, zna samo tisti, šteri ga je čteo leto za letom i se je navdüšavao za lepoto svojega slovenskega materinskega jezika. Za kalendarom je izšeo M. list (1904) i nazadnje tednik Novine 1913, štere so vodile oster boj i so bile zavolo toga tüdi dostakrat preganjane.

Glavni bojovník slovenstva med našimi Slovinci pa je bila gotovo slovenska kmečka mati, štera ne dala svojoj deci samo vere, liki zbüdila je v deteti tüdi vse sile lübežni matere reči i ga s tem priklenila na domačo kmečko grüdo, iz štere je prišlo. Poleg vsega toga pa nam je slovenska mati očuvala narodno svojstvenost, štera se odraža v starodavnih običajih, narodni pesmaj, pregovori, šegi i navadi. Gdekoli se je lüdstvo odpovedalo toj dragocenoj posodi svoje značajnosti i korenitosti, vrglo od sebe starodavne navade, pozabilo vižo svoje stoletne pesmi, pozabilo krasoto noše svojih pradedov, zavrglo modrost narodnih pregovorov, je postalo življenje onoga naroda mrzlo, računarsko i mrtvo, ar zemla zavrača

Pokažimo, da smo vredni svoje svobode, zato pridimo 11. sept. vsi v Črensovce.

Jezero let smo bili robi tujem narodi, jezero let so nas bili, sramotili zavolo naše slovenske reči, jezero let smo ne smeli v uradaj, v šoli gučati v svojoj maternoj reči. Ite mali deo slovenskoga naroda je zato li očuval skoz tej jezero let svoj materinski jezik i svojo narodno zavest. Zaistino je boža vola, ka smo se mi ne potopili v madžarskom morji. Što i ka nam je dalo to moč? Naši slovenski dühovniki so bili tisti, šteri so sigdar obüjali v nas vero v lepšo bodočnost, naši dühovniki so bili tisti, šteri so se borili za naše narodne pravice, naši dühovniki so nam kazali pot k slobodi. Slovenski narod so občüvali dühovniki. Ešče posebno pa to valä za te mali deo slovenskega naroda, šteri je jezero let živo pod Madžari. Dühovniki so nam napisali prve knjige v našem materinskom jeziki, oni so nam polagali v srce lübezen do slovenskoga jezika, do slovenskoga naroda. Dr. Ivanocy, oba Klekla i Baša so nam najsvetlejši zgledi.

Kda se je začno biti največši boj za naš obstanek, te je slovenski dühovnik začno izdavati list v slovenskom jeziki. To so bile „Novine“. l. 1913 so zaglednole beli den. Te den je najsvetlejša točka v svojoj našoj zgodovini. Kakše veselje je zavladalo med narodom, kda je šteo Novine v materinskom jeziki. Vido je, ka so lüdje, ki lübjio te jezik, ki se ga ne sramotijo. V narodi se je ešče bole okrepili lübezen do jezika i vera v svobodo.

V svetovnoj bojni v tisti strašni časaj, kda je nišče ne znao, kama naj obrne svoj pogled, kda so vsi glavo vteknoli pod peroti, te so Novine junaško zdignole svojo glavo. Povedale so nam, da je naša rešitev v slobodi, ki je največši kinč človeka. Potiho so Novine zbirale lüdi okoli sebe, po tiho so nam v tisti burni časaj pripravljale slobodo. I nazadnje je dühovnik, urednik „Novin“ napravio svoje največše dejanje, nevarno i držno, ali odločno: Potegno je črto med starim i novim, presekaio je robske zvezi, štere so nas jezero let zütilile.

S tem dejanjom je dao na vago sebe i svoj narod, zdašnjost i bodočnost. A z božov pomočjov je zmagao: pripelao nas je v slobodo, v Jugoslavijo.

Letos stopamo v dvajsetipeto leto Novin i dvajseto leto, kak smo v Jugoslaviji. Teva dva dogodka sta tak tesno zdrüženiva, da se nemreta ločiti. Mi obhajamo letos dvajsetipetletnico tisti Novin, štere so nam priborile slobodo, štere so te ne bile glasilo kakše stranke, nego so bile glasilo celoga našega naroda, šteroga so krepile i bodrile v njegovoj vöri v slobodo.

Če mi postavimo skromno ploščo kak spomin na to borbo, bo ta ploščo zvünešnja zahvala skromnomi dühovniki, ki je to borbo vodo, njegovoj veri, njegovomi vüpanji i njegovoj lübežni do svojega naroda.

vse, ka ne spada k njoj. Ostanje pa ino bo živelo samo ono lüdstvo, štero je ne pretrgalo stoletne verige, štere so ga vezale ž njegovimi predniki i štere eden člen je ono samo. Tak je slovenska kmečka mati očuvala našo zemljo, jezik i vero med Mürov i Rabov.

Vsej jezero let, gda je naše slovensko lüdstvo tühinci slüžilo i zgüblalo svojo slovensko zemljo i gda je poplitveno meščanstvo klečeplazilo i sramotilo svoj materni jezik, je edino slovenska kmečka mati prelevala svoj jezik iz sebe v dete, iz

Novine so izšle v Črensovcih, tü se je začnola, vodila i do zmage prišla tüdi borba za slobodo i zdrüžitev z Jugoslavijov.

Zato bomo tüdi v Črensovcih obhajali 25 letnico Novin i 20 letnico osvobojenja. To naj bo naša zvünešnja manifestacija i zahvala vsem tistim, šteri so nas v naši borbaj podpirali, šteri so te borbe vodili i tüdi zmagali. Na to proslavo pride tüdi voditeo slovenskoga naroda, dr. Korošec. On je eden od glavni borcov Jugoslavije i tak se mamö tüdi njemi zahvalili za svoje osvobojenje.

Zato pridite 11. sept. vsi v Črensovce, da se tüdi mi pridrüžimo ostaloj Sloveniji, štera od nedele do nedele, od tabora do tabora vsa navdüšena proslavla 20 letnico osvobojenja i prisega zvestobo našemi voditeli dr. Korošci.

Naša proslava naj bo mogočna. Pridite vsi, od blüzi i od daleč, moški i ženske, dekle i dečki.

Z Ravenskoga pridite v Sobotu. Tü de vas pri katoličanskoj cerkvi čakao automobil, šteri vas kšenki odpela v Črensovce. Dalešnji pridete lejko že v soboto odvečera v Sobotu i te v Črensovce. Za prenočišča de preskrbljeno. V nedelo zajtra de vozilo 8 automobilov iz Sobotu od katoličanske cerkve. Pridite zaran, ar ob 8 vöri morate biti že vsi v Črensovcih.

Z Goričkoga pridite z vlakom v soboto odvečera ali v nedelo zajtra v Sobotu. Na vlaki zemite polovično nedeljsko karto. Iz Sobotu se kšenki odpelate v Črensovce. Tüdi posebni vlak se je zaprosio, ka lejko kesnejidete nazaj.

Z bližnji vesi pridite peški tak, ka te ob 8 vöri vsi v Črensovcih. Zberemo se v ogradi g. Cigan Jožefa, cestn. nadzornika. Iz vsakše fare se počakajte vsi vküp pa pridite sküпно v Črensovce. Napravite si napis iz štere fare ste.

Biciklisti. Vsi, šteri mate bicikline, jih lepo okrasite pa pridite. Biciklistov naj bo posebno dosta, ar bodo biciklisti tvorili špalir po celi Črensovcaj, med šterim de se pelao Prezvišeni i dr. Korošec. Vsakši naj ma malo zastavico (plava-bela-rdeča), s šterov de pozdravlaio visoke goste gda do se pelali, kak tüdi pri mimohodi. Biciklisti morajo biti najkesnej do pol osme v Črensovcih, da se lejko uvrstijo v špalir. Pri zborovanji biciklinov nete odlagali. Dosta mesta bo.

Dečki i dekle, šteri nemate biciklinov, pridite peški v Črensovce, ali z vlakom v Sobotu i od tü z motorom v Črensovce. Mladina, pokaži, da znaš ceniti slobočino, da znaš pokazati zahvalnost tistim, šteri so se za našo slobodo borili i nam jo priborili. Dečki i dekle te meli posebno sküਪino v sprevodi. Zberete se v Ciganovom ogradi. Dekle, mejte vse bele robčke, s šterimi te mahale dr. Korošci v pozdrav.

Organizirana kršćanska mladina, ti si posebno yableno. Strnite svoje vrste, pokažite, da smo se tüdi mi prebüdili iz spanja, v štero so

stoletja v stoletje i ga čuvala kak najdražjo svetinjö do denešnjih dni. I ta kmečka mati ešče dnes sprevaja naše slovensko lüdstvo, ešče dnes njemi vleva sveži sok narodnoga ponosa i čiste slovenske reči.

Dokeč bo imela Slov. krajina takše slovenske kmečke matere i v našoj slovenskoj mladini ino v lüdstvi telko žive sile düha, tak duga se nam ne trbe bojati narodne pogübe! Te reči naj valajo za zadoščenje i hvaležnost ob 20 letnici naše slobode slovenskim kmečkim materam i kat. dühovščini v Slov. krajini.

